Dalsza amortyzacja tylko w tym samym majątku

ROZLICZENIA Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu wydał interesujące orzeczenie w sprawie **wartości początkowej środków trwałych wnoszonych aportem do spółki osobowej**

Piotr Sobczak
doradca podatkowy, członek ACCA, partner w kancelarii Ginelli Winskowski Sobczak Kubiak Radcy Prawni i Doradcy Podatkowi

Chodzi o wyrok z 5 czerwca 2019, sygn. akt I SA/Po 233/19. Sprawa dotyczyła właścicielki kamienicy kupionej pod koniec lat 90. Kobieta wynajmowała znajdujące się w niej lokale, a najem traktowała jako prywatny, stosując 8,5-proc. stawkę ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych. Podatniczka nie prowadziła działalności gospodarczej, a kamienica nigdy nie była amortyzowana. Kobieta planowała ustanowić odrębną własność kilku mieszkań znajdujących się w kamienicy (w pierwszej fazie 1–3). Lokale miały być następnie wycenione przez rzeczoznawcę majątkowego (tzw. operat szacunkowy). Wydzielone mieszkania chciała wnieść aportem do spółki jawnej, którą planowała założyć wraz z synem. Wartość wkładu niepieniężnego miała zostać ustalona na podstawie wycen poszczególnych dokonanych przez rzeczoznawcę majątkowego. Spółka, do której miałyby być wniesione mieszkania, będzie prowadzić pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie wynajmu nieruchomości.

Podatniczka we wniosku o indywidualną interpretację zapytała, jak ustalić wartość początkową lokali wniesionych do spółki, a dokładnie, jaka powinna być podstawa dokonywania odpisów amortyzacyjnych. Odpisy te wchodziłyby w skład kosztów spółki (alokowane do wspólników procentem wynikającym z umowy spółki, stanowiłyby ich koszty podatkowe przy rozliczaniu podatku od dochodu uzyskanego przez nich ze spółki). Kobieta uważała, że wartością początkową mieszkań do celów amortyzacji w spółce powinna być ich wartość przyjęta z uchwały, na podstawie której wniesiony zostanie aport, czyli wartość zgodna z wyceną rzeczoznawcy (art. 22g ust. 1 pkt 4 lit. c ustawy PIT).

Swoje stanowisko argumentowała następującymi okolicznościami:

- przedmiot aportu nie był dotąd amortyzowany ani wykorzystywany w ramach działalności gospodarczej,
- aktualna wartość lokali diametralnie różni się od wartości z końca lat 90.,
- podatniczka poniosła wiele wydatków na remonty i modernizację kamienicy (nie miała ich w całości udokumentowanych),
- nie ma innej możliwości wyceny mieszkań, bo w momencie nabycia nieruchomości poniesiony wydatek dotyczył kamienicy, a nie znajdujących się w niej poszczególnych lokali.

Argumenty te nie przekonały jednak dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej. Stwierdził on, że kamienica – po jej zakupie i oddaniu do używania – powinna być wprowadzona do wykazu środków trwałych i amortyzowana, mimo że przychody z najmu były opodatkowane ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych (obowiązujące przepisy nie dają podatnikom dowolności w podjęciu takiej decyzji). Wartością początkową kamienicy powinny być wydatki na nabycie kamienicy powiększone o wydatki modernizacyjne.

Zdaniem dyrektora KIS należy zatem przyjąć, że wniesione aportem do spółki lokale były amortyzowane. Spółka powinna je wprowadzić do wykazu środków trwałych, według wartości początkowej kamienicy na moment oddania jej na potrzeby najmu prywatnego, proporcjonalnie przypadającej na wniesione do spółki lokale (tj. na podstawie art. 22g ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy PIT).

WSA w Poznaniu nie zgodził się ze stanowiskiem dyrektora KIS. Uznał stanowisko fiskusa za prawidłowe jedynie w części odnoszącej się do obowiązku gromadzenia przez podatniczkę rachunków na poniesione nakłady i obowiązku ujęcia kamienicy w wykazie środków trwałych. Sąd podzielił natomiast stanowisko podatniczki, że wartość początkową aportu można ustalić w oparciu o jej pierwotną wartość początkową przyjętą do amortyzacji tylko w sytuacji, gdy przedmiot aportu i amortyzowany wcześniej składnik jest tożsamy. W opisywanej sprawie tak nie było. Podatniczka zamierzała wnieść aportem do spółki jawnej lokale mieszkalne po ustanowieniu ich odrębnej własności. W wyniku takiego wydzielenia powstaje odrębna nieruchomość, która jest samodzielnym przedmiotem obrotu prawnego.

Sąd uznał za błędne stanowisko fiskusa, że spółka jawna otrzyma w formie aportu środki trwałe, które były przedmiotem amortyzacji. Nie ma możliwości ustalenia wydatków na nabycie przedmiotu wkładu, zatem jego wartość początkową należy ustalić na podstawie wartości wynikającej z umowy, jeżeli nie odbiega ona od wartości rynkowej, tj. na podstawie art. 22g ust. 1 pkt 4 lit. c ustawy PIT (wyrok jest nieprawomocny).

Jest to kolejne orzeczenie, które wskazuje, że fiskus stara się forsować niedopuszczalną, rozszerzającą interpretację art. 22g ustawy PIT regulującego zasady ustalania wartości początkowej środków trwałych. W podobnej sprawie sąd kasacyjny stwierdził już, że jeżeli nie można ustalić ceny nabycia środków trwałych z przyczyn obiektywnych, to podatnik może przyjąć wartość rynkową (wyrok NSA z 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt II FSK 1410/14).

Organy podatkowe starają się natomiast na siłę przyjmować, że do wyceny środka trwałego ma zastosowanie jego rzekoma wartość historyczna, podczas gdy takiej wartości nie da się racjonalnie przypisać, biorąc pod uwagę art. 22g ustawy PIT.

Testy blogerów bez kosztów

INTERPRETACJA

Mariusz Szulc
mariusz.szulc@infor.pl

Internauta nie odliczy wydatków na zakup towarów, które będzie testował na swoim blogu. Takie doradztwo konsumenckie ma charakter osobisty, a nie biznesowy – uznał dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w interpretacji. Pytanie zadał internauta, który planował prowadzić bloga opisującego zalety i wady kupowanych produktów. Sądził, że wydatki na zakup towarów będą powiązane z przychodem z reklam, który przyniesie mu w przyszłości prowadzenie bloga. Nie zgodził się z tym dyrektor KIS. Wyjaśnił, że „dzielenie się spostrzeżeniami, opiniami, informacjami publikowanymi na blogu wskazuje na osobisty charakter publikowanych treści i nie powoduje de facto powstania przychodu". Wydatki, które poniesie internauta, nie mogą więc być odliczone od przychodu z reklam.

Interpretacja dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 19 lipca 2019 r., sygn. 0115-KDIT2-1.4011.197.2019.1.DW